

ПРЕПОДОБНИ СИМЕОН, У МИРУ УРОШ I, КРАЉ СРБСКИ.

Син краља Стефана Првовенчаног и Ане, унуке Млетачког дужда Енрика Дандола. На власт дошао после двогодишњег грађанског рата и збацивања с престола свог полубрата св. краља Владислава. Управљао Србском земљом од 1243. до 1276. године. Са престола га збацио син Драгутин. После тог догађаја, Урош је – са супругом Јеленом, и тадашњим архиепископом Србским Јоаникијем I – отишао у Захумље, замонашио се добивши име Симеон, и благочестиво живео. Ускоро се и упокојио, 1. маја, највероватније – 1277. године. Његова супруга, благочестива Јелена, пренела је његове мошти у његову задужбину, манастир Сопоћани, у којем и данас почивају, у храму Свете Тројице.

Чудотворна икона Мајке Божије: НЕОЧЕКИВАНА РАДОСТ

У Част Славне Владичице наше Богородице и Приснодјеве Марије!

Историја ове иконе описана је у делу Димитрија Ростовског „Руно орошено“.

Један човек проводећи живот у греху а имајући к Богородици осећање трепетне љубави, свакодневно се молио пред Њеном иконом, не посустајући – с дубоком вером произносећи Архангелски поздрав „Радуј се Благодатна...!“

Једном, спремајући се да иде да учини неки грех и пре него што ће изаћи, обратио се к Богородичиној икони, молећи се. Но, одједном га је напао страх, и као да је видео да је изобраење Богоматере оживело а да су се код Богомладенца ране на рукама, ногама и на куку отвориле

– и да је из њих потекла крв... У страху је пао на земљу и усликнуо „О Госпођо, ко је то урадио?“

„Ти и претходни грешници својим греховима поново распињете Мога Сина, као Јудеји“ – одговорила му је Мајка Божија. „Ви мене називате милосрдном. Зашто ме вређате греховним делима“? – тако је пред преступником разоткрила бездан његовог грехопада.

„О Владичице,, одговорио јој је грешник – „нека моји греси не победе Твоју неизрециву благод. Ти си једина нада свим грешнима. Умоли за мене Сина Твојега и Бога нашег,,! – с трепетом је молио Владичицу да умоли Спаситеља за остављење грехова.

И тако је два пута Владичица понављала Своју молитву Богомладенцу, но, Он је остао неумољив, док најзад на неодступну молбу БогоМатере, Он Сам се није обратио следећим речима: „Ја испуњавам Твоју молбу. Нека се испуни жеља Твоја. Ради Тебе се том човеку опраштају греси његови. Нек он у знак опроштаја целива моје ране“.

Подигавши се са земље, грешник, примивши неочекивану радост неизмерно је благодарио за опроштај који је добио од Спаситеља; са неизрецивом радошћу целивао је Његове ране и од тога тренутка почео је да живи благочестиво.

Овај догађај је дао повод да се иконопише икона Богоматере – „Неочекивана Радост“.

За датуме њеног прослављења одређени су: 22.децембар и 14.мај по новом, односно, 9.децембар и 1.мај по старом календару.

Икона се чува од 1944.г. у цркви Светог Пророка Илије у Свакодневной улици у Москви.